

Dr David L. Mathewson, Teologia Nowego Testamentu,

Sesja 9, Przymierze, Stary Testament i Nowy Testament, Część 1

© 2024 Dave Mathewson i Ted Hildebrandt

To jest dr Dave Mathewson w swoich wykładach na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja 9, Przymierze, Stary Testament i Nowy Testament, część 1.

Wprowadziliśmy pojęcie przymierza, a teraz chciałbym po prostu bardzo krótko omówić przymierza w Starym Testamencie, aby przygotować się do przyjrzenia się, jak spełniają się w Jezusie Chrystusie i w Nowym Testamencie, ale może po prostu powiedzieć kilka krótkich rzeczy o ich wzajemnych relacjach.

Pytanie, które zadaliśmy, dotyczyło tego, czy w Księdze Rodzaju 1 i 2 jest przymierze, a uczeni debatowali, czy tak było, ale nie wszyscy się zgodzili. Przede wszystkim nie ma wzmianki o berit ani słowie przymierze, ale wiele cech przymierza wydaje się pojawiać w Księdze Rodzaju 1 i 2 lub istnieje wiele powiązań, które mogą sugerować, że było przymierze. Przede wszystkim przymierze Boga z Noem później w rozdziale 9 wydaje się przypominać Księgę Rodzaju 1 i 2. Przyjrzymy się temu później, ale jak już wcześniej widzieliśmy, istnieje wiele powiązań między tym, co dzieje się w Księdze Rodzaju 9 w opowieści o potopie, a Księgą Rodzaju 1 i 2 w stworzeniu, pierwotnym stworzeniu.

Księga Rodzaju 9 jest swego rodzaju nowym stworzeniem lub odnowieniem pierwszego stworzenia. Tak więc powiązania między Księgą Rodzaju 9 a Księgą Rodzaju 1 i 2 mogą sugerować, że przymierze z Noem jest odnowieniem przymierza zawartego w Księdze Rodzaju 1 i 2. Niektóre elementy przymierza są tutaj odnalezione. Bóg jest przedstawiony jako król, jako suwerenny władca wszystkich, którzy wchodzą w relacje ze swoim ludem.

On zapewnia swój lud w stworzeniu w Księdze Rodzaju 1 i 2. Bóg wydaje warunki, aby utrzymać tę relację w stworzeniu. Tak więc na przykład, gdy wrócisz do Księgi Rodzaju 1, 26 i 27, wtedy Bóg powiedział: Uczyńmy człowieka na nasz obraz, na nasze podobieństwo, aby panował nad rybami morskimi i ptakami powietrznymi, ptakami niebieskimi nad bydlętem i wszystkimi dzikimi zwierzętami i nad wszystkimi stworzeniami, które poruszają się po ziemi.

Więc Bóg stworzył ludzkość na swój obraz, na swój obraz Boga, stworzył ich, mężczyznę i kobietę, stworzył ich. Bóg pobłogosławił im i powiedział do nich, to jest werset 28, bądźcie płodni i rozmnażajcie się, wypełniajcie ziemię i czyńcie ją sobie

poddaną, panujcie nad rybami morskimi. Następnie, w rozdziale 2, w wersecie 15 i kolejnych wersety 15 i 16, Pan Bóg wziął człowieka i umieścił go w ogrodzie Eden, aby pracował w nim i dbał o niego.

A Pan Bóg rozkazał człowiekowi, możesz jeść z drzewa ogrodu, wersecie 17, ale nie wolno ci jeść z drzewa poznania dobra i zła, bo gdy zjesz, z pewnością umrzesz. Tak więc, zauważ odniesienie tutaj do warunków lub nakazów dla utrzymania relacji między Bogiem a Adamem i Ewą, ale także błogosławieństw i przekleństw za posłuszeństwo i nieposłuszeństwo, podobnie w rozdziale 2 wersecie 17.

Tak więc, czy powinniśmy to opisać jako przymierze, czy nie, relacja Boga z Jego ludem z pewnością nosi znamiona późniejszych relacji przymierza, które Bóg ustanawia ze swoim ludem. Tak więc relacja Boga z Adamem i Ewą jest co najmniej relacją typu przymierza. Ponownie, istnieją pewne wady w opisywaniu tego jako przymierza, podczas gdy inni twierdzą, że jest to relacja przymierza.

Więc zostawię to tak. Przynajmniej znajdujemy ślady późniejszych relacji przymierza już obecnych w relacji Boga z Adamem i Ewą w ogrodzie Eden w Księdze Rodzaju 1 i 2. Następnym punktem zatrzymania jest przymierze zawarte z Noem, przymierze Noego w rozdziale 9 Księgi Rodzaju. Przymierze zawarte z Noem jest znaczące.

Jest to uniwersalne przymierze zawarte z całą ludzkością. Zobaczymy, gdzie większość innych przymierzy jest zawierana głównie z narodem Izraela. Przymierze z Noem jest uniwersalne i zawarte z całą ludzkością.

Zauważyliśmy już niektóre powiązania z rozdziałami 1 i 2 Księgi Rodzaju, szczególnie w rozdziale 9. Na przykład odniesienie do cofającej się wody i pojawienia się suchego lądu. Zauważyliśmy odnowienie mandatu, który został dany Adamowi i Ewie, aby byli płodni i rozmnażali się, powtórzone teraz Noemu. Tak więc w rozdziale 9, wersecie 1, Bóg pobłogosławił Noego i jego synów, mówiąc im: bądźcie płodni i rozmnażajcie się i napełniajcie ziemię.

Ten sam nakaz, który został dany Adamowi i Ewie w rozdziale 1 Księgi Rodzaju. A następnie, zaczynając od wersetu 6, mówi, jeśli chodzi o was, bądźcie płodni i rozmnażajcie się, rozmnażajcie się na ziemi i rozmnażajcie się na niej. Wtedy Bóg powiedział do Noego i jego synów z nim: Teraz ustanawiam moje przymierze z wami i z waszymi potomkami po was. I z każdą żywą istotą, która była z wami, z ptakami, byłem itd., z każdą żywą istotą na ziemi, ustanawiam moje przymierze z wami.

Nigdy więcej nie zostanie zniszczone przez wody potopu całe życie i nigdy więcej nie będzie potopu, który zniszczyłby ziemię. I znowu, zauważ, ile razy słowo przymierze pojawia się począwszy od wersetu 12. Bóg powiedział, że to jest znak mojego przymierza.

Zawieram między mną a wami i każdą żywą istotą z wami przymierze na wszystkie pokolenia. Werset 15, będę pamiętał o moim przymierzu między mną a wami i wszystkimi żyjącymi istotami. W wersecie 16, kiedykolwiek tęcza pojawi się na chmurach, jako znak przymierza, zobaczę ją i przypomnę sobie wieczne przymierze między Bogiem a wszystkimi żyjącymi istotami wszelkiego rodzaju na ziemi.

Tak więc zasadniczo, to co wydaje się dziać w przymierzu zawartym z Noem, to ponowne potwierdzenie nakazu stworzenia lub zamiaru Boga co do stworzenia w Księdze Rodzaju 1 i 2. Całe stworzenie miało być płodne, rozmnażać się i wypełniać ziemię chwałą Boga. Tak więc przymierze z Noem jest ponownym potwierdzeniem zaangażowania Boga w jego pierwsze stworzenie, a jeśli Księga Rodzaju 1 i 2 jest przymierzem, to teraz odkrywamy, że przymierze nie musi inicjować nowej relacji, ale przymierze może formalizować już istniejącą.

Jeśli w Księdze Rodzaju 1 i 2 jest przymierze. Ale co najmniej przymierze zawarte z Noem ponownie potwierdza zaangażowanie Boga w jego stworzenie i ludzkość. I zapewni podstawę dla odkupieńczych przymierzy Boga, które zawrze ze swoim ludem. To przywróci jego pierwotną relację z ludzkością w Księdze Rodzaju 1 i 2. Więc jednym z możliwych sposobów, aby to zobaczyć, jest to, że Bóg ustanawia rodzaj przymierza relacji z ludzkością w Księdze Rodzaju 1 i 2. Ale z powodu grzechu ta relacja jest zerwana.

A potem Bóg osądza ziemię w rozdziałach od 6 do 9 Księgi Rodzaju. Ale potem Bóg potwierdza swoje zaangażowanie poprzez przymierze z Noem. Bóg potwierdza swoje zaangażowanie w stworzenie i ludzkość w rozdziale 9 Księgi Rodzaju. W przygotowaniu do odkupieńczych przymierzy, które zacznie ustanawiać ze swoim ludem, zaczynając od przymierza, które zawarł z Abrahamem.

Tak więc następnym przymierzem, na które należy zwrócić uwagę, jest przymierze Abrahama. Przymierze Abrahama znajdujemy opisane, ustanowione i rozwinięte w Księdze Rodzaju 12, Księdze Rodzaju 15, Księdze Rodzaju 17 i Księdze Rodzaju 22. W przymierzu Boga z Abrahamem, począwszy od Księgi Rodzaju 12, znajdujemy zamiar Boga, aby zabrać Abrahama z ziemi, w której obecnie mieszka.

I zabierz go do nowej ziemi, którą mu da. Widzieliśmy ziemię, którą miał dać Abrahamowi, a to miało na celu wypełnienie obietnicy z Księgi Rodzaju 1 i 2. Ponieważ Adam i Ewa zostali wygnani z ogrodu, Bóg zamierza ich teraz sprowadzić z powrotem poprzez przymierze, które zawrze z Abrahamem. W rezultacie uczyni imię Abrahama wielkim i pobłogosławi go.

Ostatecznie wszystkie narody ziemi zostaną pobłogosławione przez Abrahama. To w pewien sposób nawiązuje do przymierza Noego, w którym Bóg wyraża swoje intencje, swoje zaangażowanie wobec całego stworzenia. Ale przymierze Abrahama jest pierwszym przymierzem, które ma przynieść odkupienie.

Tak wielu nazywało to przymierzem odkupienia. W rzeczywistości Abraham jest prawdopodobnie opisywany przynajmniej częściowo jako nowy typ Adama, a teraz wszystkie narody ziemi mają być błogosławione. Ponownie, to, co Adam i Ewa mieli zrobić, i co miało wypełnić całą ziemię, być płodnymi i rozmnażać się i wypełnić całą ziemię, teraz zostanie spełnione przez przymierze Abrahama, gdzie będzie błogosławieństwem dla wszystkich narodów ziemi.

Wszystkie narody ziemi zostaną pobłogosławione przez Abrahama. Zauważyliśmy już fakt, że ma on udać się do ziemi, którą Bóg mu pokaże, ponownie, którą pierwotny Adam utracił, gdy on i Adam i Ewa zostali wygnani z ogrodu Eden. Teraz Bóg zamierza przywrócić ich do ziemi, do ogrodu, do raj, do pierwszego stworzenia, tak jak Bóg pierwotnie je zamierzył.

Ponadto, odniesienie w całej Księdze Rodzaju, odniesienie do nasienia Abrahama lub potomstwa Abrahama, gdzie Bóg składa obietnice dotyczące nasienia Abrahama i potomstwa Abrahama, prawdopodobnie przypomina nasienie z Księgi Rodzaju 3, wersety 15 i 16, gdzie nasienie kobiety ostatecznie zmiążdży głowę węża. Teraz jest tak, jakby przymierze zawarte z Abrahamem i nasieniem Abrahama zaczynało odpowiadać na pytanie, w jaki sposób nasienie kobiety ostatecznie zmiążdży głowę węża? W jaki sposób odkupienie zostanie dokonane poprzez nasienie kobiety? Cóż, stanie się to poprzez konkretne nasienie, to znaczy Abrahama i jego nasienie lub jego potomstwo. Tak więc, są powiązania z powrotem, raz jeszcze, z pierwotnym stworzeniem.

Teraz, zawdzięczam te obserwacje książce Kingdom Through Covenant autorstwa Gentry i Wellum, do której nawiązywałem wcześniej, ale podkreślają one co najmniej cztery elementy struktury przymierza Abrahama. Pierwszym z nich jest wybór lub powołanie Abrahama, które, jak widzieliśmy, jest sednem przymierza w Księdze Rodzaju 12, wersecie 1, gdzie Bóg, raz jeszcze, podejmuje inicjatywę powołania Abrahama i wybiera Abrahama jako osobę, przez którą ostatecznie pobłogosławi wszystkie narody ziemi. Po drugie, Bóg złożył obietnice Abrahamowi, obietnice potomków i obietnice ziemi, jak w Księdze Rodzaju 12 i Księdze Rodzaju 15.

Po trzecie, przymierze jest potwierdzone znakiem obrzezania, Księga Rodzaju, rozdział 17. Wreszcie, w czwartym elemencie w Księdze Rodzaju 22, Abraham odpowiada posłuszeństwem, a przymierze jest potwierdzone przysięgą. Tak więc, raz jeszcze, wszystkie elementy przymierza znajdują się w całej opowieści o Abrahamie w Księdze Rodzaju 12 do 22.

Podsumowując, przymierze Abrahama jest środkiem lub sposobem, w jaki Bóg wdroży teraz swój plan odkupienia. Jest to sposób, w jaki Bóg przywróci swoją pierwotną zamierzoną relację z ludzkością w rozdziałach 1 i 2 Księgi Rodzaju, która została zrujnowana przez grzech, relację, do której Bóg ponownie potwierdza swoje

zaangażowanie w rozdziale 9 Księgi Rodzaju. Teraz przymierze Abrahama jest sposobem, w jaki Bóg wdroży swój plan odkupienia, aby przywrócić tę pierwotną relację z Księgi Rodzaju 1 i 2. Następnym ważnym przymierzem, o którym chciałem krótko porozmawiać, jest przymierze Mojżeszowe, przymierze, które Bóg zawarł z Mojżeszem w Księdze Wyjścia 19 i następne. Przymierza Mojżeszowego nie należy teraz postrzegać jako czegoś innego lub oddzielnego od innych przymierzy, od Noego, przymierza Noego lub stworzenia, jeśli takie tam widzisz, lub przymierza Abrahama.

Ale bardziej szczegółowo, przymierze Mojżeszowe jest konkretnym środkiem, za pomocą którego Bóg będzie obchodził się z Izraelem, wypełniając swoje przymierze z Abrahamem. Ponownie, cytując Scotta Hafemana w jego rozdziale w Central Themes in Biblical Theology, mówi on, że pierwotna relacja przymierza Boga z ludzkością przed upadkiem, oparta na stworzeniu, została ustanowiona zarówno z Abrahamem, jak i Izraelem poprzez przymierze Mojżeszowe jako akt odkupienia. Artykuł w New Dictionary of Biblical Theology na temat przymierza mówi, że przymierze Mojżeszowe gwarantuje zachowanie Izraela, narodowego potomstwa Abrahama.

Tak więc przymierze Mojżeszowe będzie konkretnym sposobem, w jaki Bóg będzie obchodził się z Izraelem, aby doprowadzić do wypełnienia przymierza Abrahama. Teraz, na przykład w rozdziale 19 Księgi Wyjścia, jest wiele tekstów, które moglibyśmy przeczytać. Ale w rozdziale 19 Księgi Wyjścia znajdujemy wskazówki na temat relacji przymierza Boga, którą teraz ustanowi za pośrednictwem Mojżesza ze swoim ludem.

Przeczytam więc pierwszych sześć wersetów z Księgi Wyjścia 19. Pierwszego dnia trzeciego miesiąca, po tym jak Izraelici opuścili Egipt, tego samego dnia przybyli na pustynię Synaj. Po wyruszeniu z Refidim weszli na pustynię Synaj, a Izrael rozłożył się tam obozem na pustyni przed górą.

Potem Mojżesz wstąpił do Boga, a Pan zawołał go z góry. Ponownie, zauważ, że Bóg podjął inicjatywę, aby nawiązać relację i zawołał go na górę i powiedział: oto, co masz powiedzieć potomkom Jakuba. Zauważ powiązanie z przymierzem Abrahamem, Abrahamem i jego potomkami.

Oto co masz powiedzieć na wyrok Jakuba i co masz powiedzieć ludowi Izraela. Sami widzieliście, co uczyniłem Egipcjom i jak was niosłem na skrzydłach orlich i przywiodłem do siebie. Zauważcie pojęcie Bożego zaopatrzenia dla swego ludu.

Teraz, jeśli będziecie mi całkowicie posłuszni i będziecie przestrzegać mojego przymierza, wtedy spośród wszystkich narodów będziecie moją szczególną własnością. Chociaż cała ziemia jest moja, będziecie dla mnie królestwem kapłanów, narodem świętym. Oto słowa, które masz mówić do synów Izraela.

Zatem zauważ tematykę zaopatrzenia i warunki zachowania przymierza i przestrzegania przykazań, które Bóg im da począwszy od rozdziału 20, Dekalogu Dziesięciu Przykazań. Zauważ temat błogosławieństwa, jeśli będą posłuszni. Później znajdujemy przekleństwa w całym przymierzu Mojżeszowym, przekleństwa za odmowę posłuszeństwa i zachowania relacji przymierza.

Wspomnieliśmy już o formule przymierza później w Księdze Kapłańskiej 26 i wersetach 11 i 12, którą znajdujemy już przynajmniej częściowo w kilku innych sekcjach Księgi Wyjścia. Ja będę, wy będziecie moim ludem. Ja będę waszym Bogiem.

Tak więc przymierze Mojżeszowe jest środkiem Boga do wejścia w relację z Izraelem, aby utrzymać tę relację jako sposób wypełnienia przymierza, które zawarł z Abrahamem. Następnym ważnym przymierzem jest przymierze Dawidowe. Przymierze Dawidowe, o którym mowa jest najbardziej wyraźnie w 2 Samuela, rozdział 7, gdzie prorok Natan przychodzi do Dawida.

1 Kronik rozdział 17, a następnie wśród innych Psalmów, Psalm 89 zawiera wyraźne odniesienia do przymierza, które Bóg zawiera z Dawidem. W Izajasza 55 jest odniesienie do przymierza, które Bóg zawiera z Dawidem. W Ezechiela 36 jest odniesienie do przymierza Dawidowego.

Tak więc przymierze Dawidowe odgrywa kluczową rolę. Podstawą tego jest to, że Bóg składa Dawidowi obietnicę wiecznego królestwa. Na przykład, począwszy od 2 Samuela 7, nie jest jasne, czy Dawid myśli, że konkretny syn będzie wiecznie zasiadał na jego tronie, czy też, że tron po prostu będzie trwał na wieki wieków.

Zobaczymy, że stanie się to bardziej jasne, nawet gdy dotrzesz do rozdziału 9 Księgi Izajasza, że autor Księgi Izajasza oczekuje, że pewien syn wypełni tę rolę przymierza, zasiadając na tronie Dawida, a królestwo będzie trwało wiecznie. Ale sednem obietnicy jest wieczne królestwo, które przyjdzie przez Dawida. Zauważ, że nawet w 2 Samuela 7 i wersecie 14, który jest zwykle wskazywanym tekstem, chociaż jest znacznie szerszy.

Ale w 7:14, zwróć uwagę na formułę przymierza. Będę jego ojcem, odnosząc się do potomka Dawida. Będę jego ojcem, a on będzie moim synem.

Zauważ więc, że język przymierza ojca i synostwa, który jest w sercu języka przymierza, jest bardzo podobny do: Będę ich Bogiem, oni będą moim ludem. Będę jego ojcem, a on będzie moim synem. Jeśli jednak przeczytasz trochę szerzej, chcę, abyś zauważył niektóre powiązania również z przymierzem Abrahama, sugerując, że przymierze Dawida jest kolejnym sposobem, w jaki przymierze Mojżeszowe, ale także przymierze Abrahama zostaną doprowadzone do wypełnienia.

Cofnijmy się. Ponownie, często czytamy tylko rozdział 7 i werset 14, ale w tym szerszym kontekście, jest wiele połączeń z przymierzem Abrahama. Więc zaczyna się, zaczynę od wersetu 8. Teraz powiedz mojemu słudze Dawidowi, to jest to, co prorok Natan ma powiedzieć Dawidowi, mówiąc mu słowo Pana.

Tak mówi Pan Bóg Wszechmogący : Wziąłem cię z pastwiska, od pasterza trzody, i ustanowiłem cię władcą nad ludem moim w Izraelu. Byłem z tobą wszędzie, dokądkolwiek poszedłeś. Wytepiłem wszystkich twoich wrogów przed tobą.

Teraz uczynię twoje imię wielkim, tak jak Bóg uczynił z Abrahamem, jak imiona największych ludzi na ziemi. I zapewnię miejsce dla mojego ludu, Izraela, i zasadzę ich tam, odzwierciedlając obietnicę doprowadzenia Abrahama do ziemi, do miejsca, które Bóg mu pokaże. Zapewnię miejsce dla mojego ludu, Izraela.

Zasadzę ich, aby mogli mieć własny dom i nie byli już niepokojeni. Żli ludzie nie będą ich więcej uciskać, jak to czynili na początku. Następnie kończy mówiąc: Dam wam odpoczynek od wszystkich waszych wrogów.

Pan oświadcza ci, że sam Pan zbuduje dla ciebie dom. Gdy twoje dni się skończą i spoczniesz ze swoimi przodkami, wzbudzę twoje potomstwo lub ród, który cię zastąpi, twoje własne ciało i krew. Więc zauważ odniesienie do wielkiego imienia, dając im miejsce, potomstwo lub potomka.

Więc myślę, że to, co dzieje się teraz w przymierzu Abrahama, to to, że Bóg wyraża teraz bardziej szczegółowo, w jaki sposób przymierze Abrahama zostanie wypełnione poprzez przymierze Mojżeszowe. Teraz nastąpi to poprzez konkretne potomstwo, poprzez potomstwo Dawida. Co ciekawe, jako mała uwaga na marginesie, interesujące jest w Ewangelii Mateusza 1:1, że kiedy Jezus Chrystus przybywa na scenę, aby wypełnić te przymierza, znajdujemy Jezusa Chrystusa opisanego jako syna Dawida, syna Abrahama, ich obu razem.

Tak więc oba przymierza są ze sobą powiązane. Innym powiązaniem jest to, że w przypadku rozdziałów 1 i 2 Księgi Rodzaju przymierze Dawidowe nie tylko wypełnia bardziej szczegółowo przymierze Abrahamowe poprzez przymierze Mojżeszowe, ale także sięga do pierwotnego stworzenia. Zauważyliśmy już, że Bóg da im miejsce, w którym będą mogli odpocząć od swoich wrogów.

To ciekawe powiązanie z odpoczynkiem, którym Bóg cieszy się w pierwotnym stworzeniu. Teraz lud Boży otrzyma odpoczynek od swoich wrogów, gdy Bóg zapewni im miejsce, ponownie nawiązując do ziemi lub stworzenia, które Bóg pierwotnie dał swojemu ludowi w Księdze Rodzaju 1 i 2. Ponadto zwróć uwagę na odniesienia do orzeczenia w całym tekście. Bóg go mianuje, zamierza mianować Dawida władcą nad ludem Izraela.

A potem werset 13, właściwie wracając do wersetu 12, wzbudzę twoje potomstwo, które będzie twoim następcą, twoje własne ciało i krew. Ustanowię jego królestwo. On jest tym, który zbuduje dom dla mojego imienia.

Ustanowię tron jego królestwa na zawsze. Czy teraz widzisz związek z Księgą Rodzaju 1? Adam i Ewa, część mandatu, jaki Bóg dał Adamowi i Ewie w rozdziałach 1, 26 i 27, polegała na panowaniu nad całym stworzeniem. Teraz myślę, że bardziej szczegółowo, w jaki sposób Bóg, jako nosiciele obrazu Boga, wracając do Księgi Rodzaju 1 na chwilę, jako nosiciele obrazu Boga, mieli odzwierciedlać panowanie Boga i rozprzestrzeniać panowanie Boga nad całym stworzeniem.

Teraz myślę, że to, co się tu dzieje, to, bardziej szczegółowo, sposób, w jaki nakaz Boga dla Jego ludu, aby rządził całym stworzeniem, aby reprezentował Jego panowanie, zostanie teraz wypełniony przez władcę Dawidowego, którego tron będzie trwał wiecznie, którego tron Bóg ustanowi, aby rządził swoim ludem, a ostatecznie całym stworzeniem. Ponownie, jeśli mogę przytoczyć niektóre z późniejszych Psalmów, które już omówiliśmy, jeśli pamiętasz, w Psalmie 2, Psalm 89, ostatecznie syn Dawida, król mesjański, miał otrzymać krańce ziemi jako swoją własność, miał otrzymać wszystkie narody, wszystkich królów ziemi jako swoją własność. Tak więc wydaje mi się, że sposobem, w jaki Bóg ostatecznie wypełni swój cel, którego nie udało się Adamowi i Ewie w reprezentowaniu Bożego panowania jako nosiciela Jego obrazu nad całym stworzeniem, jest władca Dawidowy, który będzie rządził swoim ludem, rządził w ich imieniu i ostatecznie rozprzestrzenił tę władzę na krańce ziemi i odziedziczył całą ziemię jako swoje dziedzictwo.

I to się stanie, gdy Bóg ustanowi swój tron i swoje królestwo. I możesz przejść do innego tekstu, który możesz przejrzeć, a mianowicie do rozdziału 9 Księgi Izajasza. Właściwie, w rozdziale 9 Księgi Izajasza, innym tekście Dawidowym, jednym z tych fragmentów, które często czytamy w okresie Bożego Narodzenia lub znajdujemy na kartkach świątecznych, ale z pewnością jest o wiele ważniejszy niż ten. Rozdział 9 Księgi Izajasza, zaczynający się od wersetu 6, ponieważ nam się narodziło dziecko, nam został dany syn, a rząd spocznie na jego barkach.

Będzie nazywany Cudownym Doradcą, Bogiem Mocnym, Ojcem Wiecznym, Księciem Pokoju. Wielkości Jego rządu i pokoju nie będzie końca. Będzie panował na tronie Dawida nad swoim królestwem, ustanawiając je i podtrzymując sprawiedliwością i prawością.

Od tego czasu i na zawsze, gorliwość Pana Wszechmogącego dokona tego. Zauważ związek Dawida z rządem i rządem nad całą ziemią, ustanawiając królestwo Dawida, prawdopodobnie ponownie w wypełnieniu pierwotnego zamysłu Boga dla Adama i Ewy jako nosicieli Jego obrazu, aby rządzić stworzeniem jako wiceregenti Boga, jako przedstawiciele Boga. Ale nie udało im się tego zrobić.

Jedną z rzeczy, które czyni przymierze Dawidowe, jest demonstracja Bożego zamiaru, aby to wypełnienie nastąpiło poprzez nasienie, poprzez linię Dawida. W końcu dochodzimy do Nowego Przymierza, Nowego Przymierza, które Bóg zawiera ze swoim ludem. W sercu Nowego Przymierza leży problem grzeszności Izraela, który był głównym problemem przymierza mojżeszowego i relacji między Bogiem a jego ludem ustanowionej pod przymierzem mojżeszowym.

Problem, jak sądzę, jasno stwierdza autor Listu do Hebrajczyków, nie polegał na samym przymierzu Mojżeszowym. Problemem była grzeszność, bunt i zatwardziałość serca ludu, co wymagało ustanowienia Nowego Przymierza.

Główną różnicą jest to, że Nowe Przymierze niesie ze sobą gwarancję, że nie zostanie złamane, ponieważ przychodzi z zapewnieniem odnowionego serca i zapewnieniem Ducha Świętego, który gwarantuje, że ostatecznie Nowe Przymierze zostanie zachowane i nie zostanie złamane, jak stare. A później przyjrzymy się trochę Księdze Hebrajczyków, która porównuje i przeciwstawia Stare i Nowe Przymierze. I w samym sercu tego wszystkiego, Stare Przymierze ostatecznie nie mogło się zająć, nie że wcale, ale ostatecznie nie mogło się zająć problemem buntu i grzechu oraz zatwardziałości serca ludu izraelskiego, co Nowe Przymierze teraz robi poprzez zapewnienie nowego serca i Ducha Świętego.

Główne teksty odnoszące się do Nowego Przymierza w Starym Testamencie to Jeremiasz 31 i Ezechiel 36. Ale Jeremiasz 31, fragment cytowany później w Nowym Testamencie, Jeremiasz 31 i wersety od 31 do 33, czytamy tak: nadchodzą dni, oświadcza Pan. Tak więc ponownie, przewidując czas, kiedy Bóg przywróci swój lud z wygnania, Jeremiasz mówi, nadchodzą dni, oświadcza Pan, kiedy zawrę nowe przymierze z ludem Izraela i z ludem Judy.

Ponownie, w tym czasie królestwo podzieliło się między północne królestwo Izraela i południowe królestwo Judy. I nie będzie to takie przymierze, jakie zawarłem z ich przodkami, z Mojżeszem, gdy wzięłem ich za rękę, aby ich wyprowadzić z Egiptu, ponieważ złamali moje przymierze, chociaż byłem dla nich mężem, oświadcza Pan. Ponownie, zwróć uwagę na język przymierza.

Oto przymierze, które zawrę z ludem Izraela po tym czasie, mówi Pan. Włożę moje prawo w ich umysły, wypiszę je na ich sercach.

Będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. Oto znów formuła przymierza. Nie będą już nauczać swego bliźniego ani mówić do siebie nawzajem, nie, Panie, ponieważ wszyscy będą mnie znać od najmniejszego do największego z nich, oświadcza Pan, bo przebaczę ich niegodziwość i nie wspomnę więcej ich grzechów.

Oto opis nowego przymierza w Jeremiaszu, gdzie Bóg będzie stanowczo rozprawił się z grzechem. Wypisze swoje prawo w ich sercach, gwarantując, że lud Boży nie złamie

ponownie przymierza. Uważam, że znajdujemy to samo nowe przymierze, chociaż słowo przymierze nie występuje w tych wersetach wprost.

Myślę, że wyraźnie znajdujemy ustanowienie nowego przymierza w rozdziale 36 Księgi Ezechiela. Prawdopodobnie w innych tekstach proroków również, takich jak rozdział 2 Księgi Joela, ale to jest cytowane w rozdziale 2 Dziejów Apostolskich w dniu Pięćdziesiątnicy. Ale w rozdziale 36 Księgi Ezechiela i zaczynając od wersetu 26, pozwólcie mi się cofnąć i zacząć od wersetu 24 Księgi Ezechiela 36.

Bo wyprowadzę was z narodów. Zbiorę was ze wszystkich krajów i przyprowadzę was z powrotem do waszych ziem. Ponownie, w kontekście przywrócenia ludzi z wygnania do ich ziemi.

A potem pokropię was czystą wodą i będziecie czysti. Oczyszczę was ze wszystkich waszych nieczystości i ze wszystkich waszych bożków. Ponownie, jest to bardzo podobne do języka w Jeremiasza 31 o odpuszczeniu grzechów.

Wtedy dam wam nowe serce i nowego ducha tchnę w was. Zabiorę wam wasze kamienne serce, a dam wam serce z ciała. I tchnę w was mojego ducha i poruszę was, abyście postępowali według moich przykazań i przestrzegali moich praw.

Wtedy będziecie mieszkać w ziemi, którą dałem waszym przodkom, i będziecie moim ludem, a Ja będę waszym Bogiem. Znowu jest formuła przymierza. Ponadto, rozdział 37 Ezechiela jest po prostu kolejnym, znowu; zauważ, że słowo przymierze nie jest użyte, ale język przymierza jest po prostu wszędzie.

Następnie w rozdziale 37 i wersetach od 26 do 28 pozwólcie mi się cofnąć i zacząć od 24. Mój sługa, Dawid, będzie nad nimi królem. Zauważcie więc, że przymierze Dawidowe jest wypełniane i wszyscy będą mieli jednego pasterza.

Będą przestrzegać moich praw i będą przestrzegać moich dekretów. Będą mieszkać w ziemi, którą dałem mojemu ojcu, Jakubowi, w ziemi, w której mieszkali wasi przodkowie. W odniesieniu do przymierza Abrahama, oni i ich dzieci oraz dzieci ich dzieci będą tam mieszkać na zawsze. A Dawid, mój sługa, będzie ich Księciem na zawsze.

Zawrę z nimi przymierze pokoju. Będzie to wieczne przymierze. Więc w końcu znajdujemy język przymierza.

Ustanowię z nimi i powiększę ich liczbę. Zauważcie związek nie tylko z przymierzem Abrahama, ale z Księgą Rodzaju 1 i 2, a Ja umieszczę moje sanktuarium pośród nich na zawsze. Moje miejsce zamieszkania będzie z nimi.

Będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. Tak więc te teksty wyraźnie odnoszą się do przymierza, odnowionego przymierza, nowego przymierza. Bóg zamierza zawrzeć ze swoim ludem, które prawdopodobnie, jak sądzę, funkcjonuje jako nadrzędne przymierze, które doprowadzi do wypełnienia i urzeczywistnienia relacji ustanowionych przez inne przymierza, relacji ustanowionej przez Boga ze swoim ludem podczas stworzenia.

A potem z Abrahamem, a potem zainicjowane z Izraelem i przymierzem Mojżeszowym. Teraz osiąga punkt kulminacyjny w przymierzu, które Bóg, nowym przymierzem, które Bóg zawiera ze swoim ludem, Izraelem. I znowu, zauważ, że w sercu tego jest formuła przymierza, zarówno w Jeremiasza 31, werset 33, który jest równy 37, jak i werset 27.

Będę ich ludem, a oni będą; będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. Zauważ również, jak przymierze jest również powiązane z tematem świątyni. W sercu przymierza znajduje się zamiar Boga, aby zamieszkać ze swoim ludem. Tak więc, nadrzędna, nadrzędna relacja przymierza wyrażona w przymierzu Abrahama, przymierzu Mojżesza i przymierzu Dawida jest teraz odnowiona w nowym przymierzu.

Tak więc wszystkie poprzednie przymierza, w pewnym sensie, są teraz realizowane i znajdują swoje wypełnienie w ustanowieniu nowego przymierza. Tak więc, ponownie, prawdopodobnie nie należy ich postrzegać jako po prostu szeregu odrębnych przymierzy, które nie mają ze sobą żadnego związku, ale zamiast tego, te przymierza budują się na sobie, jakby na dole, masz rodzaj platformy z, Genesis jeden i dwa, a następnie Abrahama, przymierze Noego i przymierze Abrahama, budują się na sobie z rodzajem na szczycie, a następnie jest nowe przymierze, poprzez które, , pierwotna relacja przymierza Boga, z Jego ludem wyrażona w Abrahamowym Mojżeszowym i Dawidowym przymierzu jest teraz ostatecznie zrealizowana i ostatecznie wypełniona. To jest więc bardzo krótki, być może boleśnie krótki przegląd przymierzy w Starym Testamencie oraz tego, jak one funkcjonują i jaki jest ich cel w relacji z Bogiem, nawiązanie relacji z Jego ludem, Izraelem, ale także jak to odnosi się do Jego zamiaru nawiązania relacji ze swoim ludem w ogrodzie Eden.

Chcę zadać pytanie, w jaki sposób te przymierza znajdują swoje wypełnienie i realizację w Nowym Testamencie? Widzieliśmy już, patrząc na Jeremiasza i Ezechiela, szczególnie Ezechiela, widzieliśmy to, a nawet przymierze Dawidowe również, widzieliśmy zamiar Boga w przyszłości, aby ustanowić przymierze, ale także, widzieliśmy odniesienie, szczególnie w Ezechielu do przymierza Dawidowego, do zamiaru Boga, aby doprowadzić do ostatecznego wypełnienia przymierza Abrahamowego. W jaki sposób te przymierza znajdują swoje wypełnienie w Nowym Testamencie? Dwie rzeczy, o których należy ci przypomnieć, zanim przyjrzymy się, szczególnie niektórym z tych przymierzy, dwie rzeczy, o których należy ci przypomnieć, po pierwsze, po pierwsze, powinniśmy oczekiwać, że te przymierza, po

pierwsze, znajdą swój punkt kulminacyjny i wypełnienie w osobie Jezusa Chrystusa. Tak więc wszystkie obietnice Boga są tak w Chrystusie; wszystkie są filtrowane przez ich wypełnienie w Jezusie Chrystusie.

Jezus jest szczytem obietnic Boga, aby ustanowić swoje przymierze pośród swojego ludu. A następnie, w rozszerzeniu, przymierze spełnia się w jego ludzie, który należy do niego, który jest zjednoczony z Chrystusem w wierze. Drugą rzeczą jest to, że powinniśmy się również spodziewać, jak już widzieliśmy i inne tematy, które omawialiśmy, będziemy nadal widzieć, powinniśmy się spodziewać, że przymierza zostaną wypełnione zgodnie z już, ale jeszcze nie schematem, zrealizowanej eschatologii lub że, to jest, okładka, obietnice spełnionych przymierzy, znajdą, przede wszystkim, swoje wypełnienie w osobie Jezusa Chrystusa i jego ludu.

Ale to jest jedynie antycypacja wypełnienia się tych przymierzy w nowym stworzeniu. Na przykład, przyjrzymy się temu bardziej szczegółowo. Na przykład, już, według Księgi Hebrajczyków, odkrywamy, że Jezus Chrystus już ustanowił i zainaugurował nowe przymierze, z Jeremiasza rozdział 31.

Zobaczymy również wyraźnie, że Paweł uważa, że nowe przymierze wypełniło wszystko z Ezechiela i Jeremiasza w Jezusie Chrystusie i że jego lud i jego czytelnicy już w tym uczestniczyli. Nie, nie najmniej, fakt, że doświadczają odpuszczenia grzechów. Odpuszczenie grzechów jest powiązane z nowym przymierzem.

Tak więc fakt, że Chrystus przynosi przebaczenie i odpuszczenie grzechów dla swojego ludu sugeruje, że nowe przymierze jest już rzeczywistością. Ale dlaczego w Objawieniu 21 znajdujemy nowe stworzenie? Dlaczego znajdujemy tam Jana cytującego formułę Nowego Przymierza?, ponieważ nowe przymierze ma wymiar jeszcze nie-jeszcze, gdzie ostatecznie zostanie wypełnione w dopełnionej relacji między Bogiem a jego ludem w nowym stworzeniu. Tak więc miej te dwie rzeczy na uwadze.

Przymierza znajdują swoje wypełnienie przede wszystkim w Chrystusie, a następnie, co za tym idzie, w Jego ludzie, którzy są z Nim zjednoczeni w wierze. A po drugie, przymierza zostaną wypełnione zgodnie z już istniejącym, ale jeszcze nie eschatologicznym napięciem, na które już patrzyliśmy. Więc, po pierwsze, zacznijmy od, zacznijmy od stworzenia.

Ponownie, toczy się debata na temat tego, czy miało miejsce przymierze stworzenia, ale przynajmniej znajdujemy początki Bożego zamiaru ustanowienia relacji ze swoim ludem podczas stworzenia w Księdze Rodzaju 1 i 2. Znaleźliśmy wiele elementów przymierza w Księdze Rodzaju 1 i 2, więc chcę zacząć od tego i pokrótce zauważyć, że Jezus Chrystus wypełnia zamysł Boga odnośnie relacji z Adamem i Ewą podczas stworzenia.

A jeśli chcesz mówić o przymierzu, przymierze, które Bóg zawarł z Adamem i Ewą przy stworzeniu przez samego Jezusa, jest przedstawiane jako nowy Adam, przez samego Jezusa dokonującego tego, czego Adam nie zdołał dokonać. , przyjrzelśmy się już jednemu przykładowi, jednemu wyraźnemu przykładowi w 1 Liście do Koryntian, rozdziale 15, w tekście, w którym Paweł bardzo stara się bronić konieczności zmartwychwstania, nie tylko zmartwychwstania Jezusa Chrystusa, ale także zmartwychwstania wierzących. W wersecie 45 rozdziału 15, 1 Koryntian, Paweł mówi, tak jest napisane, pierwszy człowiek, Adam, stał się życiem, istotą żywą, ostatni Adam, Jezus Chrystus, duchem dającym życie.

Tak więc tutaj autor, Paweł, wyraźnie odnosi się do Chrystusa jako do ostatniego Adama, jako do tego, który przychodzi w tym sensie, że cofa to, co uczynił pierwszy Adam. Tak więc pierwszy Adam nie dał życia i nie dotrzymał obowiązku swojej relacji. A teraz Jezus Chrystus, jako drugi Adam, przychodzi, aby odwrócić skutki grzechu i zrobić to, czego nie uczynił pierwszy Adam.

Jeszcze wyraźniej w rozdziale piątym Listu do Rzymian, i znowu, nie przeczytam całej sekcji, ale tylko tyle, ile potrzeba, możesz zobaczyć wyraźny kontrast, który Paweł ustanawia w rozdziale piątym, zaczynając od wersetu 12 i właściwie aż do końca tego rozdziału. Znowu, nie przeczytam całości, ale bardzo wyraźny kontrast porównawczy między tym, co Adam uczynił, a tym, co Chrystus uczynił teraz w odpowiedzi na to, werse 12, dlatego tak jak grzech wszedł na świat przez jednego człowieka, Adama , a śmierć przez grzech. W ten sposób śmierć przyszła do wszystkich ludzi, ponieważ wszyscy zgrzeszyli.

A potem Paweł jakby ucina swoje porównanie, aby wyjaśnić pewne rzeczy. Mówi w wersecie 13, że grzech był na świecie przed nadaniem prawa, ale grzech nie jest obciążający czyjś konta, gdzie nie ma prawa. Niemniej jednak śmierć panuje od czasów Adama do czasów Mojżesza, nawet nad tymi, którzy nie zgrzeszyli, łamiąc przykazanie, jak Adam, który jest typem tego, który ma przyjść.

Zatem sam Paweł wyraźnie sugeruje, że Adam jest typem czegoś większego, kogoś, kto dopiero nadejdzie. To znaczy, jeśli użyjemy słownictwa z 1 Koryntian 15, typu drugiego Adama, kogoś, kto przyjdzie i uczyni to, czego nie uczynił pierwszy Adam. Paweł mówi dalej, że dar nie jest jak przestępstwo.

Bo jeśli wielu umarło przez występki jednego człowieka, Adama, o ileż bardziej łaska Boża i dar, który przyszedł przez tę łaskę jednego człowieka, Jezusa Chrystusa, przelały się na wielu, ani dar Boży nie może być porównywany z rezultatem grzechu jednego człowieka . Sąd nastąpił po jednym grzechu i przyniósł potępienie, ale dar nastąpił po wielu występkach i przyniósł usprawiedliwienie. A potem, jeśli mogę przeskoczyć do wersetu 18, w konsekwencji, tak jak jeden występki powoduje potępienie dla wszystkich ludzi.

Tak samo jeden sprawiedliwy czyn przez osobę Jezusa Chrystusa przyniósł życie wszystkim ludziom, tak jak przez nieposłuszeństwo werset 19 jednego człowieka, wielu stało się grzesznikami. Tak samo przez posłuszeństwo jednego człowieka, wielu stało się sprawiedliwymi. Innymi słowy, czasami czytamy to po prostu, aby powiedzieć, że śmierć Jezusa Chrystusa przewycięża i odwraca skutki upadku.

To z pewnością prawda. Ale myślę, że Rzymian 5 sugeruje również, że nie tylko Jezus Chrystus przyszedł i naprawił to, co zrobił Adam, ale Chrystus przyszedł również, aby zrobić to, czego Adam nie zrobił. To znaczy, aby zaoferować akt posłuszeństwa, przynieść życie i wypełnić cel Boga w całym stworzeniu.

I tak, czego Adam nie zrobił, Chrystus teraz robi i dokonuje przez drugiego Adama i przez jego lud, który jest z nim zjednoczony w wierze. I powód, dla którego to mówię, jest taki, że jeśli pójdiesz, jest jeszcze jeden tekst, do którego można się odwołać w związku z tym, że myślę, że już przeczytaliśmy, ale wspomnimy o tym ponownie, to jest Kolosan rozdział trzeci, werset 10. Cofnę się i przeczytam werset dziewiąty.

Nie kłamcie sobie nawzajem, skoro zdjęliście stare ja. I sugeruję wam, i sugerowałem wcześniej, i przeczytaliśmy ten werset, stare ja prawdopodobnie reprezentuje to, kim jestem w Adamie, kim jestem pod władzą połączoną w związku z Adamem. Zdjęliście stare ja z jego praktykami, werset 10, i przyodzialiście nowe ja.

To znaczy, że nowe ja to ja w Chrystusie, ja pod rządami Chrystusa, należący do Chrystusa w sferze kontroli i autorytetu Chrystusa. Przyoblekliście się w nowe ja. Teraz słuchajcie tego, które odnawia się w poznaniu na obraz swego Stwórcy.

I już powiedzieliśmy, że to jest wyraźnie język Adama. To jest wyraźnie język stworzenia z Księgi Rodzaju jeden i dwa. Innymi słowy, Jezus Chrystus przychodzi i dokonuje tego, co Adam miał uczynić, oferując posłuszeństwo, przynosząc życie i rozprzestrzeniając Boże panowanie.

A teraz to się dokonało w drugim Adamie, ale dokonało się także w jego ludzie, którzy są z nim zjednoczeni w tym języku nowego ja, którym jestem w Chrystusie, który intrygująco z powrotem w Kolosan 1:15, widzieliśmy, że Jezus jest obrazem niewidzialnego Boga. Prawdziwym obrazem Boga jest Jezus Chrystus. Ale teraz obraz jest odnowiony w nas na mocy faktu, że jesteśmy w Chrystusie.

Nowe ja, nowy człowiek, to ja w Chrystusie, należący do Chrystusa. A teraz obraz Boga jest odnowiony w Jezusie Chrystusie. Zamiar Boga poprzez Adama jest ostatecznie wypełniony w drugim Adamie, który nie tylko naprawia to, co Adam zrujnował, ale także czyni to, czego Adam nie zdołał uczynić.

A następnie, w rozszerzeniu, obraz Boga jest odnawiany. Zamiar Boga dla Adama i Ewy jest odnawiany w tych z nas, którzy należą do Chrystusa w drugim Adamie w

wierze. Tak więc, czy ktoś mówi, że przymierze było przy stworzeniu, czy nie, z pewnością stworzenie jest punktem wyjścia do odnowienia relacji Boga z Jego ludem.

I tak znajdujemy Chrystusa jako drugiego Adama, który to czyni. A Bóg wypełnił swoje cele dla Adama przez drugiego Adama. I to przez drugiego Adama Boże cele dla ludzkości są wypełniane w nas.

Następnym przymierzem, o którym krótko opowiemy, jest przymierze Abrahama. Widzieliśmy przymierze Abrahama, jest to pierwsze odkupieńcze przymierze, w którym Bóg zamierza wypełnić swój cel przez Abrahama i jego potomstwo, szczególnie po Księdze Rodzaju 12, wszystkie odniesienia do potomstwa Abrahama i obietnica Boga, że uczyni swoje potomstwo liczniejszym niż piasek morza i gwiazdy na niebie. Obietnice dane Abrahamowi spełniają się w prawdziwym potomstwie i potomku Abrahama, którym jest osoba Jezusa Chrystusa.

Widzieliśmy to już w Ewangelii Mateusza, rozdział pierwszy, werset pierwszy, gdzie na samym początku Ewangelii Mateusza opisuje Jezusa Chrystusa jako syna Dawida i syna Abrahama. Prawdopodobnie znajdujemy Jezusa Chrystusa w jego roli jako syna Abrahama, zaczynając od rozdziału drugiego, od wizyty Mędrców, mędrców, którzy przybywają jako obcokrajowcy, jako ludzie z innych narodów, którzy teraz przybywają, aby doświadczyć błogosławieństw przymierza Abrahama, przychodząc, aby oddać cześć Chrystusowi w rozdziale drugim Ewangelii Mateusza. Ale sednem sprawy jest to, że w rozdziale pierwszym Ewangelii Mateusza, werset pierwszy, autor chce zasygnalizować, w jaki sposób zamierza przedstawić Chrystusa zarówno jako syna Dawida, jak i syna Abrahama, aby błogosławieństwa przymierza zawartego z Dawidem, błogosławieństwa przymierza Abrahama, teraz dotarły do wszystkich narodów.

Zatem Mateusz kończy na tym, że Jezus wzywa swoich uczniów do swoich naśladowców, aby czynili uczniów ze wszystkich narodów, wypełniając obietnice dane Abrahamowi. Zatem Jezus jest prawdziwym synem Dawida. Znajdujemy coś podobnego, lub znajdujemy coś podobnego, w rozdziale trzecim Listu do Galatów, tekście, który już wspomnieliśmy i do którego odnieśliśmy się w rozdziale trzecim Listu do Galatów, wersecie 16.

Wrócimy do tego tekstu później, w związku z przymierzem Mojżeszowym. Ale w rozdziale trzecim Listu do Galatów, wersecie 16, Paweł argumentuje za prymatem przymierza Abrahamowego w przeciwieństwie do judaizatorów, którzy chcieli wykluczyć pogan i którzy chcieli skojarzyć obietnice zbawienia wyłącznie z przymierzem Mojżeszowym. Częścią argumentacji Pawła jest wykazanie prymatu przymierza Abrahamowego, w którym Bóg, ponownie przez Abrahama, pobłogosławi wszystkie narody ziemi.

Ale w interesującym ruchu interpretacyjnym Paweł podejmuje język przymierza Abrahama z Księgi Rodzaju w związku z odniesieniem do nasienia Abrahama w odniesieniu do potomków Abrahama i zauważa, co z tym robi. Zaczynając od rozdziału trzeciego, pozwólcie mi cofnąć się i przeczytać wersety siódmy i ósmy, które ponownie wyraźnie pokazują intencję Pawła, aby połączyć to z przymierzem Abrahama. Mówi, zrozumcie zatem, że ci, którzy mają wiarę, są dziećmi Abrahama.

To ciekawe. Paweł nie mówi, że ci, którzy mają wiarę, są narodami, które są błogosławione przez Abrahama. On faktycznie nazywa ich dziećmi Abrahama.

Ale później, w wersecie 16, powie, że obietnice przymierza Abrahama zostały wypowiedziane do Abrahama i jego potomstwa. Wracając do Księgi Rodzaju 12 do 22. A potem Paweł mówi, że Pismo nie mówi i do potomstwa, co oznacza wielu ludzi, ale i do twojego potomstwa, co oznacza jedną osobę, którą jest Chrystus.

Teraz, bez względu na to, jak dokładnie wyjaśnimy, co Paweł tutaj robi, hermeneutycznie, jedyną rzeczą, którą chcę podkreślić, jest to, że Paweł wyraźnie widzi obietnice Abrahama, obietnicę nasienia, która teraz spełnia się w osobie Jezusa Chrystusa, zgodnie z tym, co widzieliśmy w Ewangelii Mateusza, rozdział pierwszy i werset pierwszy. Tak więc teraz błogosławieństwa przymierza Abrahama popłyną do narodów poprzez osobę Jezusa Chrystusa, który jest prawdziwym nasieniem Abrahama. Teraz, w następnej sekcji, będziemy nadal przyglądać się przymierzom Starego Testamentu i temu, jak są one wypełniane w Nowym Testamencie, spędzając większość czasu na nowym przymierzu.

Ale jeszcze jedną rzecz, którą musimy powiedzieć o przymierzu Abrahama, jest to, że Przymierze Abrahama znajduje również wypełnienie w samych ludziach. Tak więc Jezus Chrystus nie jest tylko nasieniem Abrahama, ale jego naśladowcy stają się również prawdziwym nasieniem Abrahama. Jak już powiedzieliśmy w wersecie siódmym Listu do Galatów 3, Paweł nazywa ich swoimi czytelnikami, dziećmi Abrahama.

W następnej części przyjrzymy się innym przymierzom biblijnym i temu, w jaki sposób znajdują one swoje wypełnienie w Chrystusie i Nowym Testamencie.

To jest dr Dave Mathewson w swoich wykładach na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja 9, Przymierze, Stary Testament i Nowy Testament, część 1.